

Ez lesz az ideális?

– Van biciklid?

– Van.

– Akkor azzal megyünk – mondta Elna.

Gergő lassan ötven lesz, nem néz ki annyinak. Viszonylag új Bécsben, egyedül költözött a városba, társkeresőn ismerkedik. Elnával párszor már találkoztak, most megbeszélték, hogy fürödni mennek.

Nyár van. Elna észrevette, hogy bekerítették a lakásától nem túl messze levő tavat. Halastóvá fogják alakítani, ott már nem lehet fürödni. Libasorban haladnak a bicikliúton, Elna elöl, Gergő hátul, összességében úgy érzi, bírja a tempót. Ez most új tó lesz, Elna most akarja kipróbálni, kanyaroknál néha nézni kell a navigációt. Jó másfél órával sötétedés előtt odaérnek. Az aszfaltút parkolóvá szélesedik, véget ér. Fákkaal szegélyezett ösvény vezet befelé. Elna megy elöl.

– Lehet, hogy mégis voltam már itt egyszer – mondja. – Kicsit ismerős. Nézzük meg.

Gergő megy Elna után az erdősávban. Öt-tíz perce gyalogolhatnak, néhány fürdőző már kifelé jön. Az elágazásoknál egyenesen mennek tovább, nem térnek le balra. Látták a térképen, hogy a tó bal felől van. Kérnek a partra. A combig érő növényzet egy takaró méretű helyen le van taposva. A földre teszik a szatyrot, levetkőznek. Gergő a lábán hagyja a szandált, kettőt kell lefelé lépni, a víz fél méterrel alacsonyabban van, mint a part. Látszik két talpalatnyi hely, ott lehet bemenni. Gergő megtorpan, egyik lába megcsúszik. Visszanyeri az egyensúlyát, Elnára mosolyog. A lány már bent van a vízben, visszamosolyog. Jól áll neki a feltűzött haj, gondolja Gergő. Követi Elnát, elrugaszkodik, nagyot csobban, tempózni kezd. A lány előrébb jár, ferdén a tó bal sarka felé vette az irányt. A víztükör innen nagyjából téglalap alakúnak látszik, Gergő úgy saccolja, előre száznyolcvan méter, oldalirányban talán százhús. Lehet, hogy tévedek, teszi hozzá magában. Az adatok fontos szerepet töltenek be az életében. Négy-öt, a magukéhoz hasonló letaposott helyet szűrt ki a tó teljes kerülete körül, ahonnan be tudtak menni az emberek, szemközt pedig van egy kiépített lépcső. Máskülönben nádas fogja körbe a vizet. Két helyen kacsákat látott, mintha már az esti pihenőhöz készülődnének. Jobbra tőlük meztelen férfi áll a vízben. Összességében nincsenek sokan. Most érkezett a szemközti partra egy pár.

– Átússzuk? – kérdezi Gergő.

Elna int a fejével, csendben tempóznak, Gergőnek jólesik a hűvös víz. Miután elérik a túlsó partot, lusta balkanyarral a tó kerülete mentén jönnek visszafelé. Tizenöt-hús perc múlva érnek vissza oda, ahol bejöttek.

– Menjünk még egy kört?

– Nekem elég volt – mondja Elna, fellép az egyik, aztán a másik talpnyomra. Amikor kint van, törülközni kezd.

Gergő a bal lábára teszi a testsúlyát, ez az első talpnyom, nem csúszik vissza, lendületet vesz, feljebb lép. Fújtatva mászik ki, ő is előveszi a törülközőjét. Van egy-két szúnyog, de nem vészesen sok. Elna leterít valamit, kikészíti a magukkal hozott mogyorót és barackot.

– Nem ülsz ide?

– Még szárítkozom – mondja Gergő. Félig a bozótban áll, kitekert pózban.

Elna nevet. Mogyorót eszik. Gergő igazít a pózban, hogy egy fokkal kevésbé legyen természetellenes. Nem biztos benne, hogy sikerült.

– Van barack, ha kérsz – mondja Elna.

Később egymás mellett fekszenek a leterített strandlepedőn, az eget nézik. Minden oldalról bozót és a magas fű keretezi a látómezejüket. Lassan sötétedik.

Mintha egyszerre éreznék, hogy jobb lesz indulni. Felöltöznek, visszafelé baktatnak az ösvényen. A fák között jóval sötétebb van, mint a tóparton, éppen csak látják, hova lépnek. Visszaérnek a biciklikhez.

– Klassz – mondja Elna –, de azért nem ez lesz az én tavam.

A város határában Elnának más irányba kell kanyarodni.

– Szia – mondja.

Megcsókolják egymást.

Gergő, amikor bezárja maga után a lakásajtót, a kanapéhoz megy. Ledobja a szatyrot, az ölébe veszi a laptopot. Jött egy e-mail a volt feleségétől, amiben közli, mikor lesz a szalagavató. Gergő beírja a dátumot a Moleskine kismagyarázóba, és annyit válaszol: „Köszö, ott leszek”. Jött egy e-mail a volt edzőjétől is, Frédi bától, aki még mindig abban a gimnáziumban tanít testnevelést, ahová Gergő járt. A régi brancsból néhányan, akik együtt kézilabdáztak gimi alatt, máig tartják a kapcsolatot Frédi bával. Nagyságrendileg egy évben egyszer beülnek sörözni az edzővel, aki jelenleg már nyugdíj felé poroszkál. Gergő eddig is tudta róla, hogy szívesen utazgat. Az e-mailben az áll: „Vettem egy jegyet egy bécsi operaelőadásra. Szeptember 10., péntek. Ti is vegyétek meg a jegyetekeket, menjünk együtt”. Gergő tisztában van vele, hogy a „ti” rajta kívül azt a másik két volt osztálytársat jelenti, akikkel együtt rendszeresen be szoktak ülni sörözni. A három címzett, Gergő és a két másik néhány nap leforgása alatt válaszol: az időpont különböző okokból egyiküknek se alkalmas.

Elna pár nap múlva küld Gergőnek egy üzenetet, nincs-e kedve kimenni egy másik tóhoz, azt írja: „Ez kicsit messzebb van”. Szombat dél körül találkoznak Elna lakásától nem messze. Tűz a nap, Gergő sapkát visel, bekente magát naptej-jel. Elna megmutatja a navigáción, nagyjából merre fognak menni. Nekiindulnak, elhagyják a várost, néhány kilométer után beérnek egy kis településre. Elna arról mesél, mit csinált itt gyerekkorában. Gergőnek tetszenek az öreg házak. Egy éles kanyar után kijutnak egy gyár és valami raktárak mellé. A biciklisáv az autópálya mellett visz, kereszteznek egy patakot. A következő település jóval nagyobb, egészen városias, van főútca, méretes vasútállomás.

– Régebben itt dolgoztam – mondja Elna.

Mikor beérnek a központba, a navigáció jelzi, hogy le kell térniük. Figyelme-
sek lesznek egy park közepén álló épületre, múzeumnak vagy zeneiskolának

néz ki. Lejtős szakasz következik, lakóházak között. Jobb felől Gergő kiszúr egy hasábforma, 1960-as évekbeli házat.

– Olyan, mint egy vállalati üdülő – mondja. A kis apartmanok erkélyei az utcáfrontra néznek. – Eszembe juttatja a szocializmust – teszi hozzá.

Elna bólint, mosolyog. Negyedóra múlva egy autópályához érnek. Ekkor már egy órája bicikliznek.

– Itt lesz a tó – mondja a lány.

Pár percig az autópályával párhuzamosan tekernek, aztán egy autókereskedés és egy lakópark jön. A tó körbe van kerítve.

– Ez se lesz jó – mondja Elna. – Nincs elég közel Bécshez. De azért nézzük meg.

Nagyobb tó, mint amit hétközben próbáltak ki, belépőt kell fizetni, a parton büfé áll. Az asztaloknál tizenöt-húsz ember beszélget, cigarettázik, a pázsiton családok játszanak, napoznak, egy tízéves forma kisfiú labdája Gergő lába elé gurul, kék színű, halak vannak rajta. Gergő lehajol, visszaadja, Elna rámosolyog a kissrácra. Túlmenni a büfén, megkerülik a tó csücskét, ligetben találják magukat, ahol hinta áll, kicsit távolabb a fák között padokkal egybeépített piknikasztal.

Találnak egy helyet, levetkőznek. Könnyebb bemenni a vízbe, mint a másik tónál. Úszás közben veszik észre, hogy másik oldalról is van egy bejárat és egy széles, töredezett beton lépcsősor. Gergő úgy látja, az egész túloldal le van zárva. Úgy tűnik, régen az lehetett a strand, gondolja. Most nincs ott senki, a lépcsősor tetején óriási, rozsdás alkatrész hever, mintha bányamúzeumban lenne a helye. A távolban dörög az ég, rajtuk kívül csak néhányan úsznak. Megközelítik a túlsó oldalt, visszafordulnak. Kijönnek a vízből, jégkrémet vesznek. Elna észreveszi, hogy felsértette a talpát, a jegyszedő ad egy svédtapaszt az egészségügyi dobozból. Közeledik a vihar, beülnek a tető alá a cigarettázó emberek mellé, Gergő vesz egy fröccsöt és egy üdítőt, Elna kihalássza a hátizsákjából a kártyapaklit, römiznek. Az eredményt írják a telefonba. Most már zuhog, hűvös van, egyre több társaság szedelőzködik, brekeg Gergő telefonja, a lánya az, boldog névnapot kíván. Gergő el is felejtette, hogy névnapja van. Egy darabig figyelik, csendesül-e az eső. Nem várnak tovább, félútig kell visszabiciklizni, a városkában, ahol Elna korábban dolgozott, vonatra tudnak szállni. Bórig ázva érnek az állomáshoz, a vonatba betolják a két biciklit. Amikor leszállnak Bécsben, nem esik.

– Keresünk egy harmadik tavat? – kérdi Gergő, miközben hazafelé bicikliznek.

– Persze – mondja Elna. – A következő még messzebb van.

Gergő tudja, hogy Elnának nincs jogosítványa, és Elna is tudja, hogy Gergőnek nincs autója, a régi a volt feleségénél maradt Budapesten, újat pedig még nem vett.

– Mehetnénk a nagynéném autójával – mondja a lány.

Miután elköszönnek egymástól, Gergő egyenesen hazamegy. Kulccsal magára zárja a lakásajtót, lezuhanyozik, tiszta pólót vesz. A nappaliban szórakozottan körülnéz: átlagos függöny, kanapé, étkezősarok. A lánya fényképére téved a tekintete, IKEA-s keret az állólámpa melletti asztalkán. Milyen nagy már, gondolja Gergő, lassan kijárja a gimnáziumot. Három éve váltak el, Gergő két éve Bécsben kapott munkát. Rossz apa vagyok?, kérdezi magától, erről eszébe jut, amikor Elnával cseteltek a társkeresőn. Még nem ismerték egymást személyesen.

„Egyébként van gyereked?”, írta Elna. „Egy lányom van, tizennyolc éves”, írta vissza. Aztán kis gondolkodás után még ennyit: „Ebbe most ne menjünk bele jobban”. Elhessegeti a gondolatot. Laptoppal az ölében ül a kanapén, zenét hallgat, megnyitja a levelezést. E-mailt kap Frédi bától, aki újabb részleteket oszt meg vele és két társával a bécsi út, az operaelőadás kapcsán. Az e-mail ezzel zárul: „Szeptember 10-én érkezem”. Minthogy kérdés nincs a levélben, Gergő nem ír vissza semmit, csakhamar megfeledekzik a dologról.

Gergő és Elna a következő hétvégén a lány nagynénjének lakása közelében találkoznak. Elna Gergő kezébe nyomja a kocsikulcsot, a parkoló autóhoz sétálnak.

– Mehetünk? – kérdi Elna.

Beülnek, beállítják a navigációt, a tóhoz déli irányban kell kihajtani a városból, egy nagy barkácsáruház után jobbra letérni a főútról. Szűk fél óra az út. Fűrödnek egész délután, a végén visszaviszik.

Miután Gergő leparkolt, együtt mennek a metrómegállóhoz.

– Szeretem, amikor vezetsz – mondja Elna. – Nem beszélsz annyit.

Mosolyognak egymásra. Elna egy időre felfüggeszti az ideális tó keresését.

Gergő hatkor ér haza, lezuhanyozik, a kanapén ül. Arra gondol, kinyitja a laptopot, helyette hátradönti a fejét a támlára, lehunyja a szemét. Szeme előtt napsütötte képkockák peregnek, Elna mosolygós arca, fülében Elna nevetése, orrában a naptej illata. Hét körül csörög a mobilja, Frédi bá az.

Gergő nem ajánlotta fel az edzőjének, hogy aludjon nála az operaelőadás napján. Úgy gondolja, Frédi bá nyilván lefoglalt egy szállodai szobát arra az éjszakára, és feltehetőleg előre megváltotta a vonatjegyet is, odafelé a szombati napra, visszaútra pedig másnapra.

Most, hogy csörög a mobilja, Gergőnek leesik, hogy szeptember 10-e van. Most van itt Bécsben az edzője, lassan kezdődik az opera, amit az edző jó előre kinézett, amire őt és két társát is elhívta. Gergő úgy képzei, Frédi bá reggel minden bizonnyal készített egy szendvicset, és kiment a vonathoz. Arra tippel, hogy a vonat legfőljebb két-három órával az előadás kezdete előtt érhetett be. Az edző eredetileg nyilván le akarta tenni a táskáját a szállodában, de hagyta a fenébe, csak lófrált a belvárosban. Hét előtt tíz perccel ért a színházhoz – Gergő ezt már a telefonhívásból tudja meg.

Valami rögtön gyanús volt neki, mármint Frédi bának. Amint belépett az épületbe, odament hozzá egy alkalmazott. A ruhatárnál sötét volt. A büfénél is. Mondta, és az érthetőség kedvéért a kezével mutatta is az alkalmazott, hogy aznap nem lesz előadás. Frédi bá nem ért valami jól németül, de úgy vette ki ennek a férfinak a szavaiból, hogy küldtek is erről üzenetet az e-mail címére. Mutatta a férfi, hogy nem lesz, kicsit meglendítette a két alkarját, rézsútosan, mintha ikszet formázna. Sajnálkozva csóválta a fejét. Az edző bólintott, kifordult a bejáraton. Talán csak annyit mondott, hogy „Auf wiedersehen”. Kezében a kisméretű utazótáska.

Gergő látja maga előtt a jelenetet. Nyilván kifáradt Frédi bá, már nem nagyon akart sétálni, elcsigázottan nézett fel az égre, és eszébe jutott Gergő. Megvolt Gergő száma az edző mobiljában. Arra gondolt, felhívja.

A hívás kettőt kicsöng, Gergő jelentkezik.

– Szervusz, Frédi bá.

– Hello, Gergő. Képzeld, elmarad az előadás.

- Hú, az szívás. És akkor mit csinálsz helyette?
- Hát, nem tudom. Lehet, hogy beülök valahova.
- Én most nem tudok odamenni. Meddig maradsz?
- Délelőtt visszautazom. Na jó, szerbusz.

Gergő leteszi a telefont. Hátradől, lehunyja a szemét. Elképzeli, hogy amíg beszéltek, az edző egy buszmegállóhoz ér, szemügyre veszi a táblát. Legyen mondjuk a 10A jelű busz. Frédi bá látja, hogy jó irányba megy. Megvárja a buszt, felszáll, lyukaszt. Fél nyolc után pár perccel ér a hotelhez. Gondolja, felviszi a táskát, aztán még lejön egy kicsit az utcára, eszik valamit, vesz egy sört. A recepciós átadja a kulcsot, amin nagy fakolonc lóg. 204-es szoba. Az edző lépcsőzik, a folyosón kering. Meglesz az ajtó, nyitja, belép, egy kisasztalra teszi a táskáját, az ágyra zöttyen, nem kapcsol villanyt. Az utcáról beszűrődik némi fény meg a forgalom zaja. Néhány percenként elcsörömpöl az ablak alatt egy villamos, az épület beleremeg.

Ücsörög tehetetlenül Frédi bá. Nincs kedve felállni, semmihez sincs kedve. Másnap délután ér haza, fáradtan, éhesen, a tüke tele van a vonatozással, odateszi a tevizet, közben bekapcsolja a számítógépet. Egy olvasatlan e-mail várja, Gergő küldte. Egy link van a levélben, az opera hangfelvétele az osztrák rádió archívumából. Gergő ezt írta: „Tudom, nem ugyanaz, mint élőben, de arra gondoltam, hátha szívesen meghallgatnád”.

Telik a szeptember, az október, Gergő és Elna hetente egyszer-kétszer találkoznak. Elbújik a nap, hűvösebbre fordul az idő, most már nem fürdenek tavakban, más programokat találnak.

Gergő rég tudta, hogy Budapestre kell mennie, a vonatjegyet is több héttel korábban megvette. Eljött a nap. Nagy esemény, rendesen kiöltözött, időben felszáll a vonatra a főpályaudvaron. Tizennyolc éves a lánya, most lesz a szalagavató. A vonat kis késéssel indul Bécsből, minden állomáson egyre többet vár. Végül egy olyan településen, ahol menetrend szerint csak át kellene haladnia, teljesen leáll. Gergő az óráját nézi, hátradől, lehunyja a szemét. Nyugalmat erőltetne magára, de ott kattog a fejében a szólam, hogy „milyen apa az ilyen”. „Rossz apa.” Olyan, aki Almásfüzitő állomáson néz ki az álló vonat ablakán, miközben konkrétan ebben a percben Budapesten lenne a helye, egy színházteremben, amit a lánya iskolája bérelt ki, ott kellene ülnie a végzős évfolyam műsorán. Áll a lánya a színpadon, és a nézőtéren ott tátong az üres szék, Gergő széke. Miért nem indult hajnalban, töpreng Gergő, sőt, biztonság kedvéért miért nem utazott Budapestre már előző este. Beugrik neki, nem ajánlotta fel az edzőjének, hogy aludjon nála. Amikor Frédi bá ott állt magában Bécsben, mert elmaradt az opera, Gergő akkor se metrózott oda, hogy igyanak együtt egy sört. Micsoda seggfej vagyok, töpreng. Az elképzelt szálloda elképzelt kulcsán lógó fakolonc is eszébe jut, arról meg az, hogy Elnának azt írta, „Ebbe most ne menjünk bele jobban”, amikor a lány megkérdezte, van-e gyereke. Most bezzeg szívesen belemenne jobban, örülne, ha itt lenne mellette Elna. Megmondaná neki, milyen rossz itt a vonaton, ahelyett, hogy a nézőtéren ülne a szalagavatón. Aztán nem gondol semmire, bámul kifelé a koszos ablakon a töksötétbe, elvileg ez Almásfüzitő, olyan, mint a többi állomás, a peron olyan, mint a többi peron. Nem gondol semmire. A vonat nagyot ránt, erőlködve újraindul.